

La debarcader

*„The green leaf cushions the same dry footprint,
or the child's boat luffs in the same dry chop,
and we are where we were. We were!”*

(Robert Lowell, „The Lesson”)

Când se-nserează, copiii încă mai râd, stropindu-se cu apă
sub privirile pierdute în depărtare ale bunicilor.

Ceva se strecoară printre lucruri, ceva ar vrea să se joace
cu mâinile tale, dar se lasă furat de apă,
copaci și frunze învăluite de lumina complice.

La doar câțiva pași, zidurile zdrelite par să le semene
bătrânilor răbdători,
ținându-și în foșnetul blând al după-amiezei
lecția de liniște.

Razele sunt niște călăuze vioaie
pe malul îmbrobonat de sclipiri – te bucuri și alergi
cu genunchii juliți către chioșcul cu sucuri,
îmbrățișând forme și voci, înghițind lacom

culorile răsrânte în undele apei. Chipuri voioase
pâlpăie încă o clipă la debarcader, ca lampioanele chinezești
aprinse pentru această sărbătoare a serenității.

Fluturi de noapte

Mi se cuibărește la piept ca o gimnastă minusculă
cu oase de cauciuc.

De-abia ce s-a înserat, că Daria îmi sare în brațe
și își vâră boticul printre nasturii încheiați neatent ai cămășii.

Iar eu privind în continuare pe fereastră cum
vecina mea preferată și-a scos setterul la plimbare

(adineauri, tocurile ei înalte țacăneau pe asfalt,
acum aproape că le simt adâncindu-se

în pământul cleios –

și gânduri dintre cele mai curate mă năpădesc imediat
ca un sobor de vrăbii la sacul cu mei).

Degeaba îmi atinge cu nasul lobul urechii, adulmecându-mă
și-ncercând să-mi atragă atenția, că eu,

cu gândul în altă parte, sar din fotoliu și încep să țopăi

în jurul mieunăturilor certărețe. Sângele îmi zvâcnește în tâmples

iar câteva picături de sudoare cad pe covor

ca niște monede aruncate în apă.

Uită-te bine: în lumina scăzută a lămpii,

vorbele mele sunt niște fluturi de noapte

bâjbâind printre draperii.

Främling

Candoarea din gesturile acestor imigranți
epuizați și plini de speranță
mă rănește

fiindcă eu nu cred în nimic și
am încetat să mai sper

fiindcă vreau acasă și vreau să fiu cât mai departe de casă

fiindcă vreau aici și vreau dincolo

fiindcă vreau să fiu lăsat în pace
și vreau ca dragostea să-mi pună perna pe față
și să apese

„mai bine să se uite la tine ca la un gândac
decât să nu se uite la tine deloc”

am văzut aeroporturile înșesate
oamenii civilizați și solemni așteptând să-și ia zborul

și am văzut zeci de porumbei
scoțându-și ochii pentru câteva frimituri de pâine
într-o piață din inima europeii

mâna e la loc în colivie
gura are gratii
aripile chircite zvâcnesc în zadar

se înnegresc

și se scutură.

Nicăieri

lui Marin Mălaicu-Hondrari

acum, eu fac ce ar face oricine în situația mea: scriu.
unii parcă-s mai norocoși, li se oferă totul de-a gata
și au de ales din viață ce le-ar prinde mai bine
ca dintr-un meniu cald

dar eu, orice aș cere, sunt întreat de o sută de ori:
te-ai spălat pe mânuțe?

ți-ai periat dinții?

ai unghiile curate?

vreau, nu vreau, trebuie să iau lucrurile așa cum sunt

(pe nervul optic s-a cățărat o dihanie grăsuță și rea
stă ea ce stă și scuipă cu zgomot în găletușa privirii)

nicăieri nu am liniște

și eu fără liniște foarte greu scriu

pe stradă merg cu o bufniță depresivă deasupra capului

prin păr îmi forfotesc tot felul de găze

dar nu mă plâng

pentru că se apropie ziua mea

iar eu de ziua mea primesc an de an

o disperare micuță cu fundă.

Sfântunecatu

de-acolo de unde l-au aruncat
crezând că poate astfel aura lui se va stinge
și glasul nu-i va mai fi auzit,
îi aud smuciturile și văicărelile prefăcute
iar câteodată mi se pare că se răsuțește în sine
ros de vină și peste măsură de tulburat.

nopti întregi m-a ținut treaz vaietul acela prelung
ce scoate din minți animalele
și face rădăcina plantelor să rânzezească.
după ce-i ascult predica, mă închid în casă și jur
că nu voi mai ieși niciodată.

acolo, în spatele draperiilor grele, mă încurajez
cu privirea chircită într-un colț
și nici o briză nu îmi răcorește fruntea
și nici un pumn nu se mai încleștează de la o vreme
la marginea acestui îndepărtat țarm.

îl aud târându-și piciorul beteag pe pământul zgrunțuros,
ba înjurând, ba rugându-se,
și simt cum mă cuprinde speranța. cum se deschide
și-mi explodează în inimă
precum o floare ce scuipe tot timpul otravă.
ca să mă liniștesc, îmi strecur mâna sub tencuială
și fără să stau pe gânduri ciupesc o pată de igrasie
cum aș ciupi coapsa unei chelnerițe tinere și vioaie.

Poem (despre jocul copiilor)

apropie-te

vreau să-ți povestesc despre jocul copiilor
despre forfota corpurilor miciuțe
și toată acea voioșie
surprinsă peste o felie de pepene roșu
pe care s-a cățărat o furnică

tu vii din nord
unde frunzele știu cu totul alte cântece
și unde e atât de ușor
să treci sub tăcere o pasiune

în timp
toate lucrurile peste care am dansat
vor începe să umble
dezvăluindu-și amuzate
virtuțile magice

când înserarea cu mersul ei de pasăre rănită
când peste luciul apei va pluti un ochi
îngăduitor.

Ca un copil bătrân ca un păianjen

Munții nu sunt prietenii mei
Norii nu sunt prietenii mei
Luna îmi pare și după atâția ani
Doar o necunoscută plină de ifose

Cine mă va lua în brațe în timpul căderii?
Cine va inventa minciuna perfectă
În care să îmi doresc cu disperare să cred
Ca altădată în moșcrăciun sau în arabela?

Dă-mi mâinile tale așază-mi
Ceva frumos pe frunte și răzi
Ca un copil bătrân ca un păianjen
Îndrăgostit de avantajele chirurgiei moderne

Fii fără teamă aici nu se pierde nimic:
Amintirile uitate sunt ca prietenii plecați

Într-o zi
Dintre tufele de liliac va ieși
O pasăre sângerie
Ce ne va șopti un secret.